

Ἔνα Μέρα Ἑλληνική, Μέρα Μεγάλη

25 Μαρτίου 1946.

Στη χώρα που ροβόλησε η Λευτεριά, βασιλεύει ακόμα το σκοτάδι της μαύρης της σκλαβιάς. Η μπότα του Ασιάτη καταχτητή πιέζει τα φιλελεύθερα στήθη των παιδιών της Ελλάδος. Βαριαναστενάζουν οι δούλοι και μαραίνονται οι ευγενικιές καρδιές των μεγάλων φιλελλήνων γι' αυτό το θλιβερό κατόντημα. Κλαίει ο Βύρων δίπλα στον Παρθενώνα και τ' Απολλώνια αγάλματα. Και η καρδιά σου η οποία διασπάτε μόνη από μεγαλειώδη συναπλάσματα υμνολογεί την χώρα στην οποία "Και τα τραγούδια των μουσών, γι' αλήθειες τα περνάς" παράλληλα πλημμυρίζει με πόνο γιατί όπως λέει ο ίδιος, οι Έλληνες ξεχνούν πως οι Τούρκοι βεβηλώνουν τα ιερά της Ελλάδος". Και είναι γι' αυτό που επάλλετο πονετικά η ψυχή του από συναισθήματα λύπης αμέτρητης σαν σιγοθρηνούσε, "ὦ Νεκροθήκη ημιθέων, αὐτή η κατάσταση σου, αὐτά λείψανα τα μόνα εκ της άλλοτε ζωής σου;" Και πραγματικά με μια νεκροθήκη μοιάζει η χώρα των ελεύθερων πολιορκημένων και των αδούλωτων δούλων.

Μα σαν ποια τάχα νάναι αυτή η νεκροθήκη, αυτή η αιώνια νεκροθήκη που παρ' όλη την μακάβρια όψη της βλέπει και θα βλέπει παντοτεινά μπροστά της, όπως τραγουδάει ο Παλαμάς γονατιστούς προσκυνητάδες αιώνες, αυτή η αιώνια νεκροθήκη, πούνε οι νεκροί της Απόλλωνες κι οι τάφοι Παρθενώνες. Κι ως τότε θα βασιλεύει η σκλαβιά στη χώρα της λευτεριάς.

Την απάντηση μας την έδωσες, μαζί με του Ευαγγελισμού το μήνυμα Συ προφήτισσα μέρα του γένους μας. Ανέτειλε ο ήλιος χαρωπός σαν αντήχησε στο Θεϊκό Όλυμπο η φωνή των ηρώων. Κι έφτασε η φωνή αυτή ως τα λαγκάδια της περήφανης κι αγεροκρέμαστης Πίνδου, αντιβούησε μυριόφωνα στο Μωριά και στη Ρούμελη, πέρασε τις γαλαζιές μπαρουτοκαπνισμένες μας θάλασσες αντιλαλώντας εκδικητικά από της Ιθάκης τα κορφοβούνια ως της Κρήτης τον ψηλορείτη τον περήφανο, κι από των Ψαρών τις ράχες ως της Κύπρου τις καρδιές τις πονεμένες, το σύνθημα των ημιθέων, "ορκισθήτε, ορκισθήτε, την πατρίδα ελευθέραν ή νεκράν να την ιδήτε"

Ας αφήσουμε λοιπόν την καρδιά μας να σκιρτήσει χαρά γιατί σαν μια τέτοια άγια μέρα πριν 125 ολόκληρα χρόνια ετραγουδήσανε οι γιαλοί και οι κάμποι μας στην σταθερή τους απόφαση να ζωντανέψουν την Προμηθεϊκή φλόγα της φυλής μας.

Ναι, την ίδια αυτή προμηθεϊκή φλόγα του Ἑλληνικού μας πνεύματος που λαμπαδηφόρα ανάμεσα στους αιώνες σκόρπισε το φως την νοιώθει σύμβολο κινητήριο, δύναμη εμψυχωτική η τιμημένη μας Κλεφτουριά. Σαλεύει στους λόγους και τ' αετοβούνια της πολύπαθης μαρτυρικής μας πατρίδας, γιγαντώνοντας την ελπίδα των τιτανομάχων και στες πιο σκοτεινές ακόμη μέρες του μεγάλου αγώνα.

Είναι αυτή η ίδια που εμφυχώνει τον Ρήγα, του οποίου τα τραγούδια κεντρίζουν την ψυχή της Ελληνικής Φυλής, την γιομίζουν μ' επαναστατική φλόγα και λευκοβόλα το 21.

"Σπάρτη Σπάρτη, τι κοιμάσαι, ύπνον, λήθαργον βαρύν, ξύπνησον κράζον τας Αθήνας σύμμαχον παντοτεινήν."

Και Σεις ὦ Τριακόσιοι του Λεωνίδα. Σηκωθείτε για ν' αναπνεύσετε το γλυκό αεράκι της λευτεριάς. Ζωογόνο. Σηκωθείτε για να θαυμάσετε μαζί μας, την καλλιμάχον Ελλάδα, η οποία, "Εις δάφνας του Μαραθώνος, της Σαλαμίνας των Πλαταιών ἤγειρε νέας νέου αγώνος, ενδοξοτέρας των παλαιών."

Η Ελλάς γίνεται και πάλιν Σύμβολον, γίνεται ιδέα. Για μια ακόμη φορά διδάσκει τον κόσμο πως η ολική δύναμη δεν έχει καμιά απόλυτα αξία μπροστά στην ακατάλυτη πίστη του πνεύματος και αναγκάζει όλους τους λαούς να σκύβουν μπροστά σου με απορία. Σκύβουμαι και μεις όχι με απορία μα με θαυμασμό. Σκύβουμαι μέρα Ελληνική γονατιστοί με δέος μπροστά σου και ζητούμαι και μεις οι σκλάβοι Κύπριοι, λίγη από την Ελλάδα σου γιατί Ελλάδα είναι η λευτεριά και μεις είμαστε σκλαβωμένοι.

Ω ναι Μάνα μας Ελλάδα.

Εμείς τα παιδιά σου τα μαύρα, λαχταρίσαμε τον χτύπο της καρδιάς σου

Μαζί σου πολεμήσαμε, νικήσαμε με σένα

κι' ύστερα σαν γυρίσαμε βρεθήκαμε δεμένα.

Μ' αν είναι αλήθεια φανερή πως οι βαρειές οι αλυσίδες της σκλαβιάς μας κρατούν δεμένους δούλους είναι εξ ίσου αληθινό πως της Ελληνικής μας καρδιάς το αίμα, μας κρατεί δεμένους μαζί σου ελεύθερους ψυχικά, γιατί μέσα μας λαχταρίζεις ολόκληρη Συ μαζί με την μαγεία του ονόματός σου και το απαράμιλλον ύψος της εκτυφλωτικής σου ανωτερότητας.

Και είναι γι' αυτό που με κατάμαυρη θλίψη πάνω στην ραγισμένη μας καρδιά κλαίουμε νύχτες δίπλα στ' ακρογιαλία μας προσμένοντας ελπιδοφόρα το λαμπερό εκείνο αστέρι που με της νύχτας το ξημέρωμα τη λευτεριά θενα μας φέρη.

Προσφέροντάς σου λιβανωτό Ω Αγία Μέρα, Μέρα Ελληνική, Μέρα μεγάλη, σε θερμοπαρακαλούμε. Δώσε μας και μας λίγη από την Ελλάδα σου, γιατί έχουμε τους ήρωές μας που προσφέρθηκαν ολοκαύτωμα στον ιερό σου βωμό. Έχουμε και μεις τα λιγερόκορμα τα παλληκάρια, που χάρις στις ψυχές των τη λάβα καταντήσανε θρύλλος και τραγούδι. Έχουμε και μεις ένα Κυπριανό που μέσα από τον ψυχρό τάφο του αιώνες τώρα πολύχρονα, καρτερά την ανατολή της δικής 25ης Μαρτίου που χαρούμενη η θεά Λευτεριά θα πλέξη δάφνης Δελφικής στεφάνι και θα στεφανώσει αρρενωπά το πεντελίσιο άγαλμά σου κάτω από τες δικές μας μυσταγωγές φωνές που θα κάμουν τα ιερά σου κόκκαλα να τρίξουν από ιεράν σιγκίνησιν σαν θα σου μυριοτραγουδούν,

Συ που σκοτώθεις για το φως

σύκω να δης τον ήλιο,

Σύκω να δης το αίμα σου

πως έγινε βασίλειο.

Στέλλοντάς σου στη μυσταγωγή αυτή Ώρα ένα απλό
χαιρετισμό βγαλμένο μέσα από την ιερά κιβωτό του λαμπρού
σωματείου της Ανόρθωσης σκύβουμαι κατανυχτικά μπροστά
σου Ω Μέρα Ελληνική Μέρα Μεγάλη κι ενώ η ψυχή μας προσκυνή-
τρια καίει λιβάνωμα μπρος στο ακατάλυτο ύφος του Ηθικού
μεγαλείου που τροπαιοφόρα ανύψωσες ανάμεσα στο ανάκλυτο
των αιώνων τα χείλη μας αργοκινούνται θερμοπαρακαλώντας
σε! Ω άγια μέρα που της λευτεριάς το Σύμβολο είσαι

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ - ΑΡΧΕΙΟ ΚΥΡΙΑΚΟΥ